

mål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2002-03, forhandlingerne side 3242, lød således:

Til justitsministeren (20/12 02) af:

Per Dalgaard (DF):

»Vil ministeren venligst be- eller afkræfte rigtigheden af artiklen i dagbladet Information den 19. december 2002 »Kortere straffe til kriminelle sindssyge«, samt redegøre for, hvorvidt det kan være rigtigt, at disse kriminelle, psykisk syge mennesker bliver lukket ud, før de er færdigbehandlet, samt redegøre for, hvilke tiltag ministeren vil fortage for at undgå, at disse lægeligt uforsvarlige situationer sker i fremtiden?«

Supplerende svar (26/2 03)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, som har oplyst:

»..... at ændringen af straffeloven ved lov nr. 438 af 31. maj 2000 (Tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens §§ 68 og 69), der trådte i kraft den 1. juli 2000, indebærer en vis tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69.

I sager, hvor foranstaltningen ikke giver mulighed for anbringelse (f.eks. foranstaltninger, som alene indebærer tilsyn eller pligt til at følge et ambulans psykiatrisk behandlingsforløb), skal der fastsættes en længstetid, som ikke kan overstige 3 år, jf. § 68 a, stk. 3, og § 69 a, stk. 3. Foranstaltninger med en længstetid på indtil 3 år kan under særlige omstændigheder forlænges. Den samlede tid for foranstaltningen kan dog ikke overstige 5 år.

Såfremt foranstaltningen medfører eller giver mulighed for, at den dømte anbringes i institution, fastsættes en længstetid på 5 år for foranstaltningen, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1, og § 69 a, stk. 1. Dog skal der ved foranstaltninger over for personer, der er omfattet af § 69, fastsættes en længstetid for opholdet på institution, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år. Foranstaltninger med længstetid på 5 år kan under særlige omstændigheder forlænges med 2 år ad gangen, ligesom en længstetid for ophold i institution kan forlænges.

Hvis den dømte findes skyldig i personfarlig kriminalitet (drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266

nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig sædelighedsforbrydelse eller forsøg herpå) fastsættes i almindelighed ikke en længstestræf, jf. § 68 a, stk. 2, og § 69 a, stk. 2. Dog skal der ved foranstaltninger over for personer, der er omfattet af § 69, fastsættes en længstetid for opholdet på institution, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år, men som kan forlænges. Er der ikke fastsat længstetid for foranstaltningen, skal anklagemyndigheden på eget initiativ indbringe spørgsmålet om ændring eller ophævelse af foranstaltningen for retten 5 år efter afgørelsen, medmindre spørgsmålet har været forelagt retten inden for de sidste 2 år. Derefter forelægges spørgsmålet for retten mindst hvert andet år.

I øvrigt fører statsadvokaterne kontrol med idømte særforanstaltninger og indhenter én gang årligt en erklæring om behovet for opretholdelse af foranstaltningen fra den institution/-myndighed, der varetager fuldbyrdelsen af foranstaltningen. Statsadvokaterne påser endvidere, at der i god tid inden udløbet af tidsbestemte foranstaltninger eller længstetid for opholdet bliver taget stilling til, om anklagemyndigheden skal anmode om en forlængelse af foranstaltningen.

Af den artikel i Information, som nævnes i spørgsmålet, fremgår det bl.a., at seks ud af hver ti psykisk syge er på gaden igen senest fem år efter forbrydelsen.

I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af Justitsministeriets redegørelse om foranstaltningsdomme afsagt i perioden 1. juli 2000 til 31. december 2001, der er fremsendt til Folketingets Retsudvalg ved skrivelse af 13. december 2002, at der i 42,3 procent af de undersøgte domme ikke er fastsat en længstetid, mens der i de øvrige 57,7 procent af dommene er fastsat længstetider på mellem 1 og 5 år.

Som det fremgår af beskrivelsen af de gældende regler ovenfor, medfører det forhold, at der i den oprindelige dom er fastsat en længstetid, imidlertid ikke, at foranstaltningen i alle tilfælde vil ophøre ved udløbet af længstetiden.

Det beror således på en konkret vurdering i den enkelte sag, herunder også af de foreliggende lægelige oplysninger, om der er grundlag for – inden for rammerne af de nævnte regler – at søge en foranstaltning forlænget.

Da lovændringen om tidsbegrænsning af foranstaltninger kun har været i kraft i lidt over 2½ år, foreligger der endnu ikke undersøgelser af, hvorvidt tidsbestemte foranstaltninger ophører